

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Y. W.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 2. 2018, č. j. OAM-396/ZA-ZA11-P15-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2018, č.j. OAM-396/ZA-ZA11-P15-2016
se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu ve výroku tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobkyni se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalovaný ve věci žalobkyně uzavřel, že žalobkyni v zemi původu, kterou je Čínská lidová republika (dále jen „Čína“), nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v zákoně o azylu, když žalobkyně uplatnila žádost výslovně z důvodu tvrzeného praktikování křesťanské víry.
2. Žalobkyně vytýká žalovanému nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť dle ní žalovaný porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nezjistil řádně skutkový stav věci a nedbal, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; dále porušil § 50 odst. 3, 4 správního řádu, neboť žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně; dále porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění žalovaného rozhodnutí neobsahuje veškeré náležitosti, dále porušil § 12 písm. a), b) zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu, § 14a zákona o azylu, neboť nelze vyloučit postih žalobkyně v případě návratu do Číny za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť došlo v případě žalobkyně k porušení závazku *non-refoulement*. Žalobkyně shledala v odůvodnění žalovaného dva argumentační okruhy.

První argumentační okruh odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

3. Žalovaný při posouzení důvodnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany učinil stěžejní závěr, že žalobkyně nebyla v minulosti dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tedy není u ní dána odůvodněná obava z pronásledování v budoucnu v případě jejího návratu do země původu. Dle žalovaného vychází azylový příběh žalobkyně z obecných znalostí poměrů v Číně, žalobkyně nepředložila žádný důkaz, odkazovala na obecné informace o stavu lidských práv v Číně, přičemž ani nevyužila případné možnosti vnitřního přesídlení v Číně. Žalobkyně dle žalovaného svůj příběh vygradovala na pozadí obecných informací o zemi původu.
4. K tomuto žalobkyně namítá, že unesla důkazní břemeno, přičemž platí, že v pochybnostech je třeba uvěřit jejímu azylovému příběhu, žadatel o mezinárodní ochranu nemůže dokázat každou část svého příběhu (Příručka UNHCR, bod 203, 204), žalobkyně podala konzistentní výpověď korespondující s dostupnými údaji o náboženských menšinách v Číně. Žalobkyně zdůraznila, že ani spolupvěrci, kterým byl azyl udělen, nedisponovali žádnými důkazy. Žalovaný nepochybně tvrdil žalobkyně o jejím zatčení, přičemž z dostupných podkladů o systematickém pronásledování členů náboženských sekt v Číně nelze dovodit, že pronásledování žalobkyně se nebude opakovat. Žalobkyně proto opakovaně zdůraznila, že žalovaný měl uplatnit v její věci zásadu „v pochybnostech ve prospěch“, když jeho postoj dle ní ani k věrohodnosti azylového příběhu není jednoznačný (str. 19 žalovaného rozhodnutí), a měl uznat, že k pronásledování žalobkyně docházelo, tedy měl jí udělit azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně je přesvědčena, že v jejím případě se v minulosti již jednalo o pronásledování, k němuž není třeba opakování, nýbrž je třeba přihlídnout k jeho intenzitě. Právě ve vztahu k této okolnosti žalovaný porušil § 50 odst. 4 správního řádu a dále čl. 4 směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních

normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále též „kvalifikační směrnice“). Žalobkyně odkázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 1 Azs 227/2017-33 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého je třeba posuzovat riziko hrozící žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu, neboť se jedná o prospektivní rozhodování. Tento odůvodněný strach dovozuje rovněž z příběhů jejich spoluvěrců, když zdůraznila, že osmi z nich byl udělen azyl. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného za nesrozumitelné, neboť žalovaný žalobkyni vytýká, že nevyužila vnitřního přesídlení, ačkoliv neuznává, že došlo k jejímu pronásledování. Žalovaný měl přitom zohlednit bezpečnost žalobkyně po případném vnitřním přesídlení podle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí neobsahuje zhodnocení reálnosti, rozumnosti a smysluplnosti vnitřního přesídlení.

5. Žalobkyně nesouhlasila ani s tím závěrem žalovaného, že nebyla pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť dle ní shora popsané události byly projevem uplatňování politického sdružovacího práva (účast na společných modlitbách) podle čl. 20 Listiny základních práv a svobod, kdy ze strany státních čínských orgánů došlo opakovaně k zásahu proti tomuto právu. To, že nebyla žalobkyně v užším smyslu slova politicky aktivní, nemá v dané věci vliv.
6. Pokud jde o doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, tvrdí žalobkyně, že se žalovaný s touto otázkou nedostatečně vypořádal. Trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu hrozí žalobkyni při návratu do Číny, neboť případ je medializován a jistě znám v Číně. Možnost vycestování žalobkyně koliduje s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími z čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Druhý argumentační okruh odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

7. Žalovaný zhodnotil průběh vycestování žalobkyně ze země původu a způsob její snahy o integraci v České republice, když zhodnotil bezproblémové obstarání pasu a turistického víza a dále letecké vycestování z Číny z letiště v Hongkongu a rovněž to, že žalobkyně se snažila pracovním způsobem zapojit v České republice, zatímco o udělení mezinárodní ochrany nepožádala bezprostředně po přicestování do České republiky, tj. na Letišti Václava Havla Praha, nýbrž až v Příjímacím středisku Zastávka u Brna, přičemž neinformovala spontánně správní orgán o nepravdivě uvedených údajích v žádosti o turistické vízum, k tomuto se vyjádřila až k dotazu správního orgánu, čímž snížila svoji věrohodnost. Žalovaný proto učinil závěr o ekonomickém záměru žalobkyně namísto deklarovaného pronásledování z náboženských důvodů v Číně.
8. K druhému argumentačnímu okruhu odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedla žalobkyně následující námitky. Předně namítá, že realizace práva pracovat po šesti měsících po podání údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá vliv na posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu. V pobytovém středisku pociťovala žalobkyně frustraci, chtěla být prospěšná. Ani vycestování nebylo bezproblémové, na letišti zažívala strach. To, že pravdivé informace nesdělila správnímu orgánu z vlastní iniciativy, nepovažuje za důležité. Stejně tak považuje za nerozhodné, že do České republiky přicestovalo ve stejnou dobu

více jejích spoluvěrců. Žalobkyně odmítá, že by do České republiky přicestovala organizovaně. Stejně tak uplatnění žádosti až v Příjímacím středisku Zastávka u Brna není v rozporu s § 3a zákona o azylu, argument o obtížnosti jeho nalezení žadatelem obecně považuje za absurdní s odkazem na webové stránky MV ČR. Žalobkyně dále tvrdí, že tyto okolnosti jsou společné s těmi spoluvěřícími žadateli o udělení mezinárodní ochrany, kterým byl azyl udělen. Žalobkyně namítá, že u těchto osob byly obdobné okolnosti zváženy se zcela opačným výsledkem, osmi osobám ze 78 byl azyl udělen.

9. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a udělil žalobkyni mezinárodní ochranu, případně aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný trval ve svém vyjádření k žalobě na zákonnosti žalovaného rozhodnutí, když uvedl, že žádost žalobkyně byla posouzena striktně individuálně a vyzdvihl okolnost, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany až v Příjímacím středisku Zastávka u Brna. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
11. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů bez veřejného projednání věci (§ 51 s. ř. s.) a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
12. Žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila, že je příslušnicí Církve Všemohoucího Boha (dále též „církev“). Tato církev je rozšířena v Číně, své stoupence má však zřejmě ve Vietnamu, Jižní Koreji, Laosu, Taiwanu, Hongkongu a taktéž v USA (především mezi čínskou komunitou). Počet členů církve není možné přesně určit kvůli jejímu charakteru, odhady se různí od několika desítek tisíc členů až po 3 či 4 miliony členů. Dle zjištění žalovaného je církev novým (založeno v roce 1991) náboženským hnutím. Jedná se o náboženské hnutí, jehož učení je založeno na víře, že se Ježíš Kristus vrátil na Zem převtělený do Všemohoucího Boha, jenže tentokrát ne jako muž, ale jako čínská žena. Čínské úřady tuto církev ve svých oficiálních textech označují za kult a odborná literatura ji považuje za heterodoxní sektářské protestantské hnutí a ostatní křesťanské skupiny na ni většinou nahlízejí jako na heretickou. Regionálně vznikala zřejmě v oblasti centrální Číny v provincii Che-nan. Do obecného povědomí se dostala v roce 1995 - po jejím zařazení čínským Ministerstvem veřejné bezpečnosti na seznam zakázaných kultů (neortodoxních učení), na němž zůstala až do současné doby. Za jejím vznikem stojí Čao Wej-šan (pravděpodobně nar. 1951), v některých zdrojích jmenován jako Xu Wej-šan, a Jang Siang-pin (pravděpodobně nar. 1973) ztělesňující ženského Krista. V roce 2014 bylo šest členů hnutí obviněno z ubití ženy v restauraci McDonald. Incident byl zaznamenán na video a v Číně způsobil veřejné pobouření. V reakci na čin proběhla vlna zatýkání, která se měla dotknout až 15 000 osob. Za vraždu v McDonaldu byli v následném soudním procesu odsouzeni dva členové této církve k trestu smrti.
13. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 22. 4. 2016 v Příjímacím středisku Zastávka u Brna, údaje k žádosti poskytla dne 28. 4. 2016, pohovor s ní byl proveden dne 1. 8. 2016 a dále s ní byl proveden doplňující pohovor dne 13. 10. 2016. Ke svým individuálním okolnostem v zemi původu žalobkyně uvedla, že je vdaná a že má tři děti. V zemi původu bydlela v Guanxi, Yulin, Jiaoyuzhong. Do České republiky přicestovala letecky na Letiště Václava Havla dne 18. 4. 2016 z Hongkongu, kam se dopravila vlakem a autobusem. V minulosti jí nebylo uděleno vízum do Itálie, v žádné ze

zemí Evropské unie v minulosti nepobývala. Žalobkyně prokázala svoji totožnost platným cestovním pasem.

14. Žalobkyně uvedla, že v roce 2012 byla na šest dní zatčena. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí celkem obsáhle popisuje údajný průběh zatčení ze dne 25. 12. 2012, kdy žalobkyně byla jednak fyzicky napadána policisty, jednak byla vystavována jejich psychickému nátlaku (str. 6, 7 žalovaného rozhodnutí). Konkrétně žalovaný z pohovoru zejména uvedl: „Když policisté viděli, že žadatelka nemluví, srazili ji na zem. Když dopadla na zem, už nic necítila. Po chvíli na zemi se probírala. Následně ji policisté začali kopat do různých míst (do rukou, do nohou). Dle svých slov se žadatelka velmi bála, protože od jiných bratrů a sester věděla, jak je mučili. Bála se, že nebude moci chodit. (...) Popsala, že ji kopali do nohou, rukou a ramen. Od té doby má jmenovaná dle svého tvrzení problémy s nohou, jako kdyby v ní neměla sílu. Po celém těle měla modřiny a červené fleky od kopání. Vyprávěla, že když ji odvedli dolů, svázali ji ruce za židli“ (str. 6 žalovaného rozhodnutí). „Na druhý den ji jedna policistka vyvedla, odvedla ji do stejného sálu jako předchozí den, a ti samí policisté se jí zeptali, zda si to rozmyslela. (...) Podle žadatelky chtěli, aby stála, ale když viděli, že stát nemůže, bili ji po hlavě. Také podle ní viděli, že když stojí, tak usíná, a tak ji srazili na zem. Následně ji opět postavili a nedovolili ji sedět. (...) Takto to podle žadatelky probíhalo druhý i třetí den. (...) Čtvrtý a pátý den pak žadatelce dle jejího sdělení prali mozek, což, jak vysvětlila, znamená, že podle nich se v Číně žádné pověry netrpí a každý sám je tvůrce svého osudu. (...) Sdělili, že mají dva způsoby, jak ji donutit vzdát se víry. Prvním bylo bití a druhým vymývání mozku. Šestý den se tam dle žadatelky objevil její manžel. (...) Dle svého sdělení rovněž viděla, že jim manžel dal 10 000 juanů. Ona však nic nepodepsala, k čemuž jí policisté sdělili, že může nepodepsat, že je to jedno, protože stejně vědí, kde bydlí. Také jí řekli, že tam mají známé, kteří by, pokud by byla dále věřící, to mohli kdykoliv oznámit. Kdyby se tak zjistilo, že jmenovaná i nadále věří, šla by podle nich na 4,5 roku do vězení. S tímto ji následně propustili“ (str. 7 žalovaného rozhodnutí). Žalobkyně popsala místnost, kde k výsledkům docházelo, jakož i místnost, kam byla odváděna po výsleších. Žalovaný tyto popisy ani samotné vyličení zatčení žalobkyně nezpochybnil. Žalobkyně dále objasnila, že dle ní čínská vláda nezjistila, že její manžel je věřící.
15. Dále žalobkyně popsala její následující roky v Číně, jak je zachyceno rovněž v žalovaném rozhodnutí (str. 7, 8, 9 žalovaného rozhodnutí). Nutno zdůraznit, že žalobkyně její další život rozhodně nepopsala jako bezproblémový a rozhodně situaci nelíčila tak, že veškeré negativní projevy vůči její osobě ze strany státních orgánů Číny ustaly jejím propuštěním v roce 2012. To považuje krajský soud v dané věci za zásadní.
16. Žalobkyně objasnila důvody zesílení negativního jednání vůči členům této konkrétní církve v roce 2014, které bylo reakcí na událost ze dne 28. 5. 2014, kdy, jak již uvedeno shora, bylo šest členů církve obviněno z ubití ženy v restauraci McDonald. To, že došlo k vlně zatýkání, která se měla dotknout až 15 000 osob, vyplývá i z materiálů, na které ve svém rozhodnutí odkazuje žalovaný. Tedy jestliže žalobkyně byla v minulosti před rokem 2014 obětí zcela konkrétního násilí fyzického i psychického, což žalovaný nepopřel, resp. neoznačil za nikoliv přiměřeně pravděpodobné, pak vysvětlení žalobkyně o důvodech opětovného zájmu o její osobu jako osobu, která byla již v minulosti zatčena a která je členem církve (hnutí), jehož některé konkrétní osoby se staly terčem pronásledování, nelze bez poukazu na konkrétní indicie (ukazující na smyšlenost či vygradování příběhu) odmítnout jako smyšlené či nedůvodné. Žalobkyně rovněž vysvětlila, že musela odejít

z domova, neboť byl vydán příkaz: „*aby ti, kteří byli v minulosti chyceni, byli chyceni znovu.*“ Mimo to žalobkyně uvedla, že policisté chodili k nim domů a sledovali je a takto kontrolovali manžela a jeho rodiče kvůli ní (str. 7 žalovaného rozhodnutí). Následně se žalobkyně s manželem přestěhovala v rámci provincie Guanxi do okresu Rong Xian.

17. Na dotaz, proč žalobkyně odjela až v roce 2016, odpověděla v tom smyslu, že se domnívala, že přestěhování situaci vyřeší, avšak musela se schovávat i na dalších místech. V červenci 2014 udělali policisté u žalobkyně domovní prohlídku, poté žalobkyně opustila domov a začala se schovávat jinde. Takto žila víc než rok (str. 9 žalovaného rozhodnutí). Posledním impulzem byla událost, kdy ji hledali funkcionáři v prosinci roku 2015 v bytě jejího tchána a tchýně (str. 8 žalovaného rozhodnutí). Dne 8. 12. 2015 manžel jiné sestry oznámil úřadům, že je žalobkyně věřící, proto se vydala spolu s jednou sestrou do hor. Poté odešly do bytu jiné sestry, která je odvezla do jiného města. Žalobkyně slyšela, že tam, kde bydlela, ji policie stále hledá, proto se rozhodla opustit Čínu. V lednu 2016 se dostavila na úřad pro čínský pas až poté, co její manžel u známého policisty ověřil, že na ni nebyl vydán celostátní zatykač. Žalobkyně trvala na tom, že kdyby nebylo útlaku ze strany čínské vlády, nikdy by ze země neodjela. Dle žalobkyně je to v Číně všude stejné, proto se nepřestěhovala. Výslovně potvrdila k dotazu správního orgánu, že měla problémy jak v roce 2013, tak v roce 2014 a 2015 (str. 9 žalovaného rozhodnutí).
18. Žalovaný důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany shrnul tak, že: „*V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem o udělení mezinárodní ochrany jmenované je její obava z pronásledování a zatčení z důvodu její víry, kvůli čemuž již byla v roce 2012 policií zatčena. Obavu ze zatčení vyjádřila rovněž v případě svého návratu do vlasti, neboť je již dlouho v zahraničí a v ČR se na internetu, v novinách i v televizi objevila informace, že zde 60 čínských křesťanů požádalo o azyl*“ (str. 10 odst. 3. žalovaného rozhodnutí). Jak ovšem vyplynulo z popisu uvedeného shora, žalovaný poněkud okleštil azylový příběh žalobkyně, čímž vytvořil skutkový základ pro přijetí závěru o nedůvodnosti žádosti žalobkyně s poukazem na to, že opustila zemi původu až několik let poté, co byla zatčena, tedy žalovaný přetrhl žalobkyní tvrzenou časovou a skutkovou souslednost negativního jednání proti její osobě a jejího faktického opuštění Číny v roce 2016. Je přitom zjevné, že to, jak žalovaný interpretuje důvod podání žádosti, ovlivňuje jeho další úvahy o důvodnosti této žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
19. Podklady, které žalovaný ve věci žalobkyně shromáždil, jsou uvedeny na str. 10 žalovaného rozhodnutí. Konkrétně se jednalo o zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané (březen 2016), zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 (ze dne 21. 4. 2016), výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání v Číně za rok 2015 (ze dne 10. 8. 2016), výroční zprávu China Aid Association 2015, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína (ze dne 24. 2. 2016), zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína (ze dne 27. 1. 2016), zprávu Human Rights Watch 2017, Čína (ze dne 12. 1. 2017), o dokument s názvem Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou (březen 2016) a o informaci OAMP – Církev Boha Všemohoucího ze dne 23. 6. 2016. Tyto podklady splňovaly kritéria dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81: „*Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a*

dohledatelné." Žalobkyně zdroj informací nezpochybňovala, žalobkyně sporovala některé konkrétní údaje o věrouce a dále namítala, že zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie vycházela z překonaného soudního rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie s názvem Čína: Křesťané (březen 2016) vychází zcela správně z toho, že pouhá příslušnost k církvi není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (v opačném případě by bylo nutno udělit mezinárodní ochranu několika milionům čínských státních příslušníků). Z tohoto předpokladu vycházejí i státní orgány jiných vyspělých evropských států (srov. např. bod 24 odůvodnění rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, stížnost č. 53110/16). Z žádného dostupného relevantního zdroje neplyne, že by všichni členové církve (dle některých zdrojů 3 až 4 miliony osob) na celém území Číny byli nuceni čelit azylově relevantnímu pronásledování, to netvrdila ani žalobkyně. Není proto rozhodné, zda v některých ohledech vycházela zpráva z rozhodnutí anglického tribunálu, které již bylo dle žalobkyně překonáno.

20. Žalovaný nevyloučil příslušnost žalobkyně k uvedené církvi, a proto považoval za nedůležité výtky žalobkyně o neúplnosti či nepřesnosti některých údajů o její věrouce. Žalovaný zdůraznil, že: *„(...) nezpochybňuje obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně. V rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se však neposuzuje obecná situace konkrétních menšin a jejich postavení v zemi původu žadatele, ale je nutné shledat individuální pronásledování jeho osoby ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu“* (str. 13 odst. 1 žalovaného rozhodnutí). S tímto východiskem pro posouzení důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud ztotožňuje a odkazuje na přílehlavou judikaturu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006 - 40, č. j. 4 Azs 332/2005 - 80, ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 - 89, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 - 67, ze dne 21. 5. 2009, č. j. 5 Azs 19/2009 - 91, ze dne 19. 3. 2010, č. j. 2 Azs 7/2010 - 100, bod 16, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 108/2015 - 49).
21. Pokud jde o pronásledování žalobkyně z důvodů uplatňování politických práv, žalovaný neshledal pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, přičemž krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Žalobkyně jednak není pronásledována pro uplatňování politických práv, neboť žalobkyně uplatňování politických práv ani přesvědčení netvrdila a jednak shromažďování se několika osob v soukromém bytě za účelem praktikování víry nelze považovat za projev shromažďovacího práva, jak se snaží dovozovat prostřednictvím svého zástupce v žalobě. Tato soukromá setkání (shromáždění) spoluvěrců byla projevem praktikování víry, jednalo se tak o projev práva na vyznání, nikoliv o projev veřejně uplatňovaného shromažďovacího práva ve smyslu čl. 20 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud odkazuje na přílehlavý názor Nejvyššího správního soudu přijatý v obdobné věci v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98: *„Pokud jde o druhou kasační námitku, zdejší soud konstatuje, že pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by musel být stěžovatel vystaven pronásledování "za uplatňování politických práv a svobod". Politická práva jsou zakotvena v druhém oddílu hlavy druhé Listiny základních práv a svobod. Mezi tato práva patří i právo shromažďovací (čl. 19 Listiny) a právo sdružovací (čl. 20 Listiny). Stěžovatel se však spolu se svými souvěrci nescházel za účelem realizace shromažďovacího či sdružovacího práva (stěžovatel ostatně sám na svou obranu uváděl, že odmítnutí registrace a scházení se s dalšími souvěrci nebylo namířeno proti státu Kazachstán ani*

proti jeho zřízení a jeho jednání neobsahuje politický či veřejný aspekt), nýbrž za účelem praktikování své víry. Politický aspekt tedy v projednávané věci chybí. Nelze sice vyloučit, že praktikování určité víry může za určitých okolností představovat zároveň (nepřímo) politický odpor vůči vládnoucímu uskupení. Tak tomu bylo právě v případě některých křesťanských náboženských skupin a některých aktivně praktikujících věřících v Československu před listopadem 1989, u nichž se jejich politická aktivita s praktikováním víry výrazně prolínala. Jak už bylo ale řečeno výše, v projednávané věci tato (byť nepřímá souvislost) chybí.“

22. Pokud však jde o odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž tak o posouzení udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, k tomu krajský soud uvádí, že žádost žalobkyně nebyla dostatečně řádně posouzena, z důvodů již shora naznačených, což nutně vyústilo ve zrušení žalovaného rozhodnutí soudem.
23. Žalovaný ve svém rozhodnutí připustil obecně problematickou situaci v Číně ve vztahu ke křesťanským menšinám a správně naznačil, že je třeba zabývat se individuálním příběhem žalobkyně (str. 14, odst. 1. žalovaného rozhodnutí). Krajský soud je přitom toho názoru, že zatímco žalovaný shromáždil dostatek podkladů pro posouzení obecné situace v zemi původu žalobkyně, její individuální azylový příběh řádně nevyhodnotil. Z rozhodnutí žalovaného totiž není zjevné, jakým způsobem vyhodnotil žalobkyní tvrzené další problémy následující po jejím propuštění a zejména po události v červenci 2014, když žalovaný sám má podklady hovořící o tom, že po této tragické události skutečně došlo k vlně zatýkání některých členů církve.
24. Při posouzení důvodnosti udělení mezinárodní ochrany platí, že „žadatel o mezinárodní ochranu musí ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008-69). Žalovaný jako správní orgán sice není povinen „uvěřit“ automaticky všem tvrzením žalobkyně, avšak dle ustálené judikatury není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí a je tak naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí nebo zpochybňují, přitom je „zcela jistě na místě, aby svá tvrzení stěžovatel podložil relevantními a věrohodnými důvody či argumentací, nikoliv pouze s jejím přesvědčením o tom, že se správní orgán mylí.“ (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57). Právě žalobkyně však žalovanému konzistentní azylový příběh předložila, neustrnula pouze na obecných tvrzeních a na znalosti zákroků proti jiným spoluvěrcům, ve vlastním jejím příběhu, tedy v tom, co měla zažívat v Číně, se neprojevaly významné nesrovnalosti, přinejmenším na žádné z nich žalovaný nepoukázal.
25. Zákon o azylu je v otázce pronásledování nutné vykládat konformně s kvalifikační směrnicí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, publ. pod č. 1713/2008 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57), tedy zejména na základě čl. 4 s ohledem na individuální okolnosti každého žadatele. To nebylo ve věci žalobkyně řádně učiněno. **Definici pronásledování** je v kvalifikační směrnici věnován čl. 9: „Akty

pronásledování. 1. Za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a). 2. Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem."

26. Dle Nejvyššího správního soudu se **důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“** aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy (rovněž viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). **To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.** V dané věci však nebyl azylový příběh žalobkyně řádně vyhodnocen.
27. K věrohodnosti žalobkyně se žalovaný vyjádřil pouze obecně v tom směru, že tato neuvedla pravdivé údaje v žádosti o udělení víza a dále že požádala o azyl až v Příjímacím středisku v Zastávce u Brna. Žalovaný však měl vyhodnotit, zda žalobkyně s přihlédnutím k jejím znalostem a možnostem mohla objektivně o udělení mezinárodní ochrany požádat dříve a dále vyhodnotit význam těchto několika málo dnů. Stejně tak závěr žalovaného o tom, že samotné přicestování do ČR letadlem z Hongkongu a s tím související vydání cestovního pasu s biometrickými údaji je projevem „*naprostého nezájmu čínských státních orgánů*“ o osobu žalobkyně, patrně neobstojí v kontextu tvrzení, která žalobkyně uplatnila o svém azylovém příběhu. Žalovaný, stejně tak jako žalobkyně dobře ví, že letecky, tedy v rámci téže údajně organizované skupiny, jak tvrdí žalovaný, přicestovali do ČR i ti čínští žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, kterým byl azyl udělen.
28. Jak již nadepsaný krajský soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 61 Az 1/2018 - 148, právě to, že některým žadatelům byl azyl udělen, svědčí o individuálním přístupu k žadatelům o azyl pocházejícím z této údajně organizované skupiny. Naproti tomu ve věci žalobkyně se rozhodnutí žalovaného jeví v části hodnocení azylového příběhu jako neúplné, bez zohlednění a řádného vypořádání těch uplatněných tvrzení, která vypovídají o pronásledování žalobkyně v Číně z důvodů uplatňování její víry. Takové rozhodnutí však krajský soud nemůže akceptovat jako dostatečně odůvodněné. Tak žalovaný např. uvedl: „*Fakt, že žadatelka přicestovala do ČR v rámci organizované skupiny, bez konkrétních objektivních důvodů spojených s konkrétním okamžikem jejího odjezdu z vlasti, tak správní orgán opětovně utvrzuje v závěru, že důvody jmenované k odjezdu z vlasti byly zcela jiné, než se snaží správnímu orgánu tvrdit, a to s vysokou pravděpodobností důvody ekonomické, a ne útek*“

před údajným náboženským pronásledováním“ (str. 16 odst. 2. žalovaného rozhodnutí). Jak uvedeno shora, žalobkyně přitom nabídla svá tvrzení o tom, že byla vystavena negativním projevům po celou dobu roku 2013, 2014 a 2015, což mělo v důsledku posledního impulsu v prosinci 2015 (hledání žalobkyně policií u tchána a tchýně) vyústit v obstarání cestovního pasu v lednu 2016 poté, co její manžel přes známého policistu ověřil, že na žalobkyni nebyl vydán celostátní zatykač. Tedy žalobkyně objasnila časovou souslednost zatčení, následného schovávání se, obstarání si pasu a vycestování, přičemž nelze tvrdit, že by tyto okolnosti na sebe časově nenavazovaly. Je přitom pochopitelné, že příprava vycestování včetně obstarání pasu a víza neproběhla ze dne na den. Vyhodnocení těchto konkrétních okolností, které žalovaný sám ve svém rozhodnutí popsal (str. 8, 9 žalovaného rozhodnutí) však v žalovaném rozhodnutí chybí.

29. Krajský soud opakuje, že žalovaný přitom uznal členství žalobkyně v církvi: *„Po porovnání informací sdělených žadatelkou, respektive jejím právním zástupcem, správní orgán dospěl následně k závěru, že nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaná je příslušnicí Církve Boha všemohoucího, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít“* (str. 17 odst. 3. žalovaného rozhodnutí). Současně žalovaný uznal, že *„(...) tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“* (str. 18 odst. 2 žalovaného rozhodnutí). Jakkoliv žalovaný rovněž uznal, že žalobkyně byla v roce 2012 zatčena, resp. toto nezpochybnil, vyhodnotil tuto událost bez náležitého objasnění jeho postoje k tvrzeným souvislostem, tedy zcela izolovaně: (např. neobjasnil, že další žalobkyni tvrzené okolnosti nepovažuje za věrohodné, ačkoliv tuto událost ano, jaké indicie ho vedly k tomu, aby uzavřel, že není dána přiměřená pravděpodobnost dalšího pronásledování, jak tvrdila žalobkyně): *„Jednalo se navíc o jediný konkrétní incident, který žadatelka ve své vlasti, jak vyplynulo z jejich výpovědí, měla, a přestože nelze pominout, že jednání policistů vůči žadatelce překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident, kterému tato v zemi svého původu čelila, a tento tedy svou opakovaností rozhodně nedosáhl úrovně porušení jejich základních lidských práv, jak vyžaduje zákon o azylu pro naplnění definice relevantního pronásledování“* (str. 19 odst. 4. žalovaného rozhodnutí). K tomu krajský soud uvádí, že zákon o azylu ani kvalifikační směrnice zcela jistě nevyžaduje, aby se žadatelka o azyl opakovaně vystavovala fyzickému násilí a psychickému nátlaku pro vyznání své víry, aby tak následně mohla být úspěšná se svojí žádostí o mezinárodní ochranu. Pokud žalovaný uvěřil žalobkyni, že s ní bylo v roce 2012 zacházeno ze strany čínských státních orgánů tak, jak popsala, pak se měl řádně vypořádat i s jejím dalšími tvrzeními ohledně následných událostí, a to z hlediska jejich přiměřené pravděpodobnosti a dle závěru o těchto dalších okolnostech rozhodnout o udělení či neudělení mezinárodní ochrany, to však žalovaný rozhodně náležitě neučinil. Žalovaný toliko paušálně označil žalobkyni za žadatele s důvody vysoce pravděpodobně ekonomickými.
30. O paušálním přístupu žalovaného k vyhodnocení věci svědčí následující formulace skutkových závěrů žalovaného, která se zcela mýjí s tím, co žalobkyně o svém zatčení v roce 2012 a následném pronásledování uvedla, přičemž její tvrzení žalovaný řádně, tj. konkrétním způsobem nezpochybnil, naopak lze mít za to (dle citace shora), že jejímu zatčení v roce 2012 uvěřil. Přesto žalovaný uvedl: *„(...)hovořili o jednotlivých incidentech a*

zadržení jiných žadatelčinych souvěrců, „sester a bratrů ve víře“, ale faktem je, že ona sama se terčem jakéhokoli podobného jednání ze strany čínských orgánů nestala (...) vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti obrožena nikdy nebyla. Žadatelce objektivně nikdo nebránil v její víře, respektive jejím vyznávání, nedošlo u ní k žádnému obrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k obrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejich základních lidských práv.“ (str. 19 odst. 4. žalovaného rozhodnutí, zvýrazněno soudem). Ve vztahu k případnému udělení doplňkové ochrany uvedl žalovaný v podstatě tytéž důvody, které uvedl ve vztahu k posouzení důvodnosti udělení azylu (str. 22 a násl. žalovaného rozhodnutí).

31. Krajský soud po přezkoumání žalovaného rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí není ve vztahu k vyhodnocení azylového příběhu žalobkyně přezkoumatelné, neboť není zřejmé, jak a z jakých konkrétních důvodů žalovaný vyhodnotil celý azylový příběh žalobkyně, tj. ve všech žalobkyní uváděných souvislostech, přičemž je zjevné, že žalobkyně uvedla tvrzení o jejím zadržení a další závažné indicie nasvědčující jejímu reálnému pronásledování z důvodu uplatňování její víry. Samotné poukazování na přicestování letadlem, vydání pasu a podání žádosti až v Příjímacím středisku Zastávka u Brna nemůže obstát bez současného důvodného zpochybnění azylového příběhu žalobkyně, a to pro závažnost okolností, které žalobkyně tvrdila. Ostatně, jak již uvedeno, úspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu pocházející z Číny, kteří uplatnili svoji žádost z důvodu pronásledování pro praktikování jejich víry, přicestovali rovněž letadlem.
32. Krajský soud proto žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž se žalovaný bude azylovým příběhem žalobkyně skutečně individuálně zabývat a řádně její žádost vyhodnotí, přičemž uplatní princip přiměřené pravděpodobnosti (§ 78 odst. 1, 5 s. ř. s.).
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšná žalobkyně neprokázala výdaje spojené se soudním řízením, zástupce žalobkyně je ve své činnosti finančně podporován státem a neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 7. ledna 2019

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně